

Pau i Marc Gasol

REDACCIÓ: LAURA RAMOS
FOTOS: RAFA CASAL (DIARI MARCA), PAU GASOL

Perquè bàsquet?

Pau: Perquè és l'esport que porto a dins des de que era molt petit i he tingut un talent natural per jugar-hi i gaudir jugant.

Marc: Els meus pares hi jugaven, així com el meu germà gran. Tenia 6 anys el primer dia d'entrenament, me'n recordaré tota la vida d'aquell dia.

Quina sensació recordes del primer partit de bàsquet a la teva vida?

Pau: No me'n recordo del primer partit que vaig jugar. Va ser amb la meva escola, E.E. Llor, i va ser en algun camp de bàsquet de Sant Boi. Segurament seria un moment de nervis i de molta emoció; seguríssim.

Marc: Del primer partit no me'n recordo, però com he dit abans, sí del primer entrenament. Ho recordo perquè era un dia que no m'havia de quedar després del "cole", i el meu pare hem va portar la bossa d'entrenament i així va començar tot...

Quin número vas escollir per aquell primer partit i per què?

Pau: Em sembla que el meu primer número seria el 14, perquè era el número del meu pare quan jugava i jo l'anava a veure jugar, de petit amb el Gaudí.

Marc: Portava el 15 perquè era la samarreta amb la talla més gran... A més, era el número de l'Epi...

Com era un cap de setmana a la vida dels Gasol quan vareu començar a jugar a bàsquet?

Pau: Jo vaig començar a jugar als 7 anys i cada cap de setmana jugàvem un partit. Quan el Marc va començar a jugar a bàsquet llavors hi havia dos partits, que de vegades coincidien en horari i quan no, llavors podíem veure'ns jugar l'un a l'altre.

Marc: Molt de cotxe per tota Catalunya, però no ho canviaria per res!!!

A l'escola quines eren les assignatures que més us agradaven? I les que menys?

Pau: A mi m'agradaven més les ciències i les matemàtiques. Gaudia més amb les assignatures que eren més pràctiques.

Marc: Realment no era la temàtica, sinó més els professors.

Quina ha estat l'anècdota més curiosa que recordeu en la vostra etapa de formació?

Pau: L'anècdota més curiosa és que van haver de fer-me una taula i una cadira a mida per poder seure'm a la classe, ja que amb la meva alçada era complicat estar còmode amb les mides normals. Em sembla que el Marc les va utilitzar també més endavant.

Marc: Sempre recordo els estius jugant amb els amics a la plaça del poble... més que una anècdota, és un bon record i és el primer que sempre em ve al cap.

“

“Sempre recordo els estius jugant amb els amics a la plaça del poble... més que una anècdota, és un bon record i és el primer que sempre em ve al cap.”

Continuant amb aquest tema de la formació, vosaltres, que us heu fet a Catalunya i coneixeu com es “mima” la base, els fonaments des de petits... Heu pogut conèixer el procés que se segueix a USA? Com és el bàsquet de formació a USA abans de la Universitat?

Pau: Aquí els esports se'ls hi dóna molta importància des d'edats molt joves. El millor de l'esport de formació d'USA és que un cop acabes l'institut, et permeten anar a la universitat i seguir estudiant sense que hagis de prendre la decisió de deixar els estudis per intentar convertir-te en professional.

Marc: Conec perfectament com es tracta aquest tema a USA perquè vaig estar allà durant l'institut. Allà no es treballa tant el talent (ni la tècnica...) sinó que hi ha la filosofia del descobriment perquè hi ha moltíssims jugadors. Es tracta de trobar el jugador amb molta habilitat, que sigui atlètic, que destaquí per sobre la resta...

Què recordeu de Sant Boi? De l'Escola Llor, de Cornellà, de...? Manteniu el contacte amb els amics de l'adolescència?

Pau: Van ser temps molt importants en les nostres vides i sempre guardaré un record molt especial dels anys que vam viure a Sant Boi i vaig rebre la meva educació a l'escola Llor. Encara mantinc algun contacte amb algun amic i amiga, encara que m'agradaria que fos més regular.

Marc: La realitat és que amb els de fa més temps, amb els amics que vaig començar a jugar és amb qui més relació tinc. Passem molts dies junts, concretament amb un d'ells, que ha vingut a Memphis a veure'm, jo he anat a veure'l i inclòs he entrenat amb ell, amb el seu equip, el Ramon Llull, a l'estació del Nord de Barcelona...

El vostre germà Adrià també està finalment entrant dins el món del bàsquet de formació. Què li dieu?

Pau: L'Adrià està treballant molt per poder millorar i arribar a ser un bon jugador de bàsquet. Veurem fins a on pot arribar. M'agrada veure'l amb tanta il·lusió per jugar a l'esport que clarament identifica a la nostra família.

“Van ser temps molt importants en les nostres vides i sempre guardaré un record molt especial dels anys que vam viure a Sant Boi i vaig rebre la meva educació a l'escola Llor.”

Marc: Que gaudeixi jugant a bàsquet, la paciència i el treball són indispensables.

Amb el pla de viatges tan intens que teniu durant la temporada, disposeu de temps per conèixer noves ciutats, poblacions i costums de tants diversos llocs on aneu a jugar? Quins llocs us han impactat més?

Pau: No disposem de temps per conèixer gaire bé res de les ciutats que visitem, ja que l'únic motiu pel que viatgem a aquestes és per jugar i viatjar a la següent. A l'estiu és quan podem anar a diferents llocs i fer una mica de turisme.

Marc: Realment no tens massa temps per parar o fer visites que faries normalment si el viatge fos de plaer i no per jugar un partit i tornar a marxar.

En els llargs desplaçaments que feu a l'NBA per jugar els vostres partits, en què s'inverteix el temps durant el viatge?

Pau: Depèn de cada jugador. A mi m'agrada llegir i de vegades veure sèries de televisió a l'ordinador.

Marc: Intentar sortir del bàsquet. M'agrada sortir a donar un tomb en arribar a la ciutat, dinar fora, mai ho faig dins l'hotel perquè hi passem moltes hores allà, per tal de desconnectar del bàsquet, llegir, veure pelis... res fora de lo normal. Avui, per exemple, m'he matriculat a un curs d'sports management, i a veure com va... Ara vaig camí

de l'aeroport, que anem a jugar a Toronto...

Sent com sou "homes mediàtics", podeu passejar per USA tranquil·lament, anar al cinema, a sopar amb els amics,...? I a Catalunya podeu fer-ho?

Pau: De poder es pot, el que és molt difícil passar desapercebuts. És clar que la gent et reconeix i et vol mostrar la seva admiració, així que al cinema s'ha d'anar entre setmana i a última hora, per exemple, que normalment s'està més tranquil.

Marc: És obvi que poder, pots, però és clar també que aquí, la gent et va coneixent cada vegada més, et vol saludar, t'agraeix el treball que fas a l'equip... A casa, la veritat és que em moc per on sempre he estat, pel Baix Llobregat, per Sant Boi, Castelldefels i Sant Feliu, on tota la vida m'he mogut. Per tant, és el meu àmbit de sempre, així que ens coneixem tots (riures).

Us heu plantejat com afrontareu el després de l'NBA? Seguir lligats al bàsquet, viure aquí o allà, emprendre negocis?

Pau: Jo sí que m'ho he plantejat i s'ha d'estar preparat per quan el moment arribi. D'una manera o una altra,

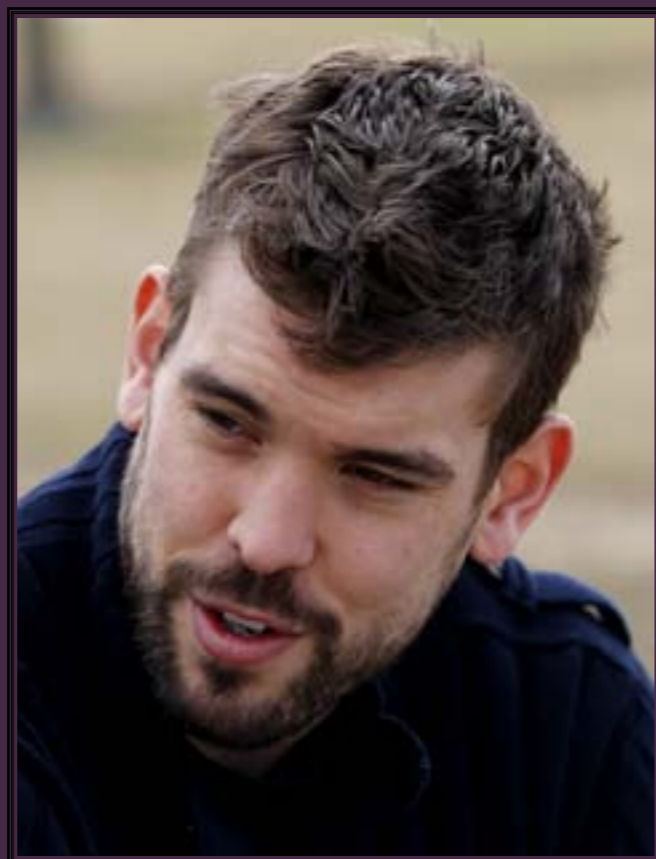
m'agradaria estar lligat al bàsquet i a l'esport en general, ja que crec en la força i el positivisme que crea i produeix en la societat.

Marc: Sí, hi tant que ho he pensat. És per això que, com et comentava, m'he apuntat i començo el curs de gestió i direcció esportiva per tal d'estar preparat. No sé quan ni com arribarà, però arribarà segur, i m'ho vull prendre sense drames; penjar les botes i deixar de jugar a bàsquet i intentar ajudar a més gent, amb la meva experiència i coneixement acumulat, poder ajudar als altres deixant-los-hi clar que no hi ha res que no es pugui fer o aconseguir si t'ho proposes.

Si no haguéssiu estat jugadors de bàsquet, que us hauria agradat ser?

Pau: Possiblement m'hagués aventurat en el món de la medicina, i amb una mica de sort i molt de treball, hagués pogut arribar a ser doctor.

Marc: Sempre he cregut que si no em dediquéssim al bàsquet professional seria professor; no sé si és perquè al meu "cole" em varen fer sentir tan bé o si és perquè m'agrada molt el tracte amb els nens i nenes,

PREGUNTES BREUS

Defineix / Valora en un tweet Bàsquet Català:

Pau: Estic molt orgullós del treball que es fa en tots els equips a Catalunya. Espero que continuï així durant molts anys.

Marc: El bressol del bàsquet. El Bàsquet Català és el treball, la constància i la il·lusió de molta gent, perquè és cert que hi ha jugadors únics, però existeixen molts i de molt bons... Sens dubte, és el bressol del bàsquet!

Una cançó:

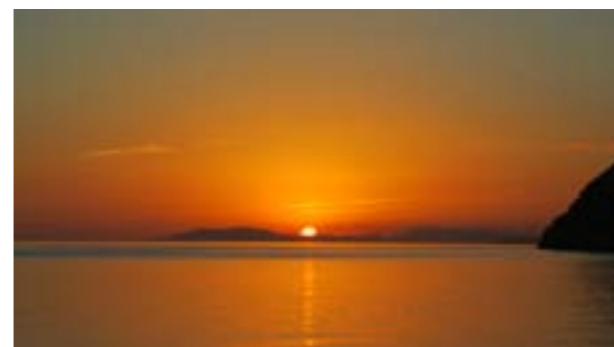
Pau: One de U2

Marc: Qualsevol d'Estopa m'alegra el dia. Són genials!!!

Una imatge:

Pau: Una posta de sol

Marc: Tinc molt recent la de l'All Star... Però la de guanyar el Mundial de Japó, aquesta seria la imatge.

Una pel·lícula o sèrie:

Pau: Braveheart

Marc: El gran Torino

Una cistella que hagi fet i que recordis especialment:

Pau: La primera cistella a l'NBA

Marc: La primera a l'ACB contra l'Estudiantes. (Me'n recordo inclòs del nom de la jugada: "dos lado". L'Estu estava en zona i en canviar la pilota de costat, el pivot havia de tancar el seu espai... i va ser falta i bàsquet a Felipe Reyes).